

Slovo k povzbuzení na neděli 5. dubna 2026, na **Zmrtvýchvstání Páně**
Biblická čtení: Sk 10,34a.37-43; Ž 118; Kol 3,1-4; Jan 20,1-9

Milé sestry, milí bratři,

«Kristus vstal z mrtvých a my jsme ho potkali» je, jak už bylo tolikrát a s trochou nadsázky řečeno, nejstarší větou celého evangelia. Zprávy **o prázdném hrobě** a svědectví **o prvních setkáních se Zmrtvýchvstalým** skutečně stojí na začátku křesťanské „radostné zvěsti“, **evangelia**. A také následné křesťanské **zkušenosti** pokračující **dodnes**, že zmrtvýchvstalý Kristus s lidmi **zůstal**, tajemně, jinak, ale skutečně. A to v mnoha různých **podobách**, zejména křesťanské **víry**. A jedinečně v **eucharistii**, slavené od začátku právě v **neděli**, první den po sobotě, v den Kristova zmrtvýchvstání. Slavení eucharistie se tak stalo již v nejrannějším křesťanství základní bohoslužbou.

Setkání se Zmrtvýchvstalým muselo být tak **intenzivní zkušeností** žen a učedníků, že je **nic** od ní **neodklonilo**; ani její nečekanost, ani pozdější pronásledování, ani různé útrapy, ani nic jiného. Evangelijní **zkušenost Zmrtvýchvstalého** musela být tak **výrazná**, že **učedníky**, poté co se rozutekli od kříže zpět do Galileje, nejen dala znovu **dohromady**, ale že navíc dovolila již nejprvotnějšimu **křesťanství** hned po Letnicích sváteční den **přesunout** ze soboty na **neděli**, ze sedmého na první den v týdnu, a to ještě v Jeruzalémě. A slavit ji jako **týdenní Velikonoce**.

Začátkem 2. století se v návaznosti na židovskou Paschu začaly slavit i **Velikonoce roční**, v Malé Asii přesně 14. nisanu, jinde v neděli po 14. nisanu, v neděli po prvním jarním úplňku. Když se pak začátkem 4. století slavení Velikonoc rozložilo **do tří dnů**, stala se Velikonoční neděle nejen vyvrcholením Tridua, ale zvláště **dnem prázdného hrobu a prvních zjevení Zmrtvýchvstalého**. A tak to máme **i my dnes**.

Kdybychom si vzali evangelium a četli jednotlivá svědectví, co se oné Velikonoční neděle roku 30 (či 33) stalo, a chtěli si udělat **jasnou představu celého dne**, záhy zjistíme, že to dost dobře **možné není**. Ač v podstatném se jednotlivá evangelia **shodují**, přesto ani rozdíly jednotlivých vyprávění **nejsou zanedbatelné**; kdo kdy kde byl, kdo jak Vzkříšeného potkal.

To v nás může vzbudit **pochybnosti**, jak to tedy vlastně bylo. Když to z textu není jasné.

Anebo naopak **povzbudit**. Ve smyslu, že zkušenost setkání se Zmrtvýchvstalým Kristem byla tak **jedinečná**, že přesná **lidská slova** ji zachytit prostě **nedokázala**. Že zkušenost jednotlivých setkání byla pro jejich aktéry tak **silná**, že žádný z nich si ji **nenechal vzít**, i přestože se zdála být v nějakém časovém či prostorovém **rozporu** s jiným svědectvím. Každý si dobře zapamatoval **to své**. Nehledě na to, že leckterá zkušenost byla i společná, **komunitní**. Mnohotvárný, a ne zcela synchronizovatelný **obraz** historických událostí bývá přeci spíše znamením jejich **pravdivosti** než opaku; svědčí přinejmenším o vícere tradici, o vícero svědectví.

Kdybychom se přeci jen o jakýsi „**minuotvník**“ Velikonoční neděle podle evangelijních svědectví pokusili, asi by mohl vypadat následovně: Ráno, prvního dne po sobotě, přicházejí k hrobu ženy; jedna, dvě nebo tři Marie. Podle synoptiků teprve pomazat mrtvé Ježíšovo tělo, dle Jana jen se podívat. Nacházejí hrob prázdný. Anděl jim zvěstuje, že Kristus z mrtvých vstal. Běží to říci učedníkům, k hrobu, dle Jana, přibíhají Jan a Petr. Podle Matouše se vzkříšený Kristus zjevuje ženám již cestou. Podle Jana je prvním člověkem, který Zmrtvýchvstalého spatří, Máří Magdaléna, která u prázdného hrobu plakajíc zůstane. Podle Lukáše se Kristus jako prvním z apoštolů zjevuje Petrovi, ale o tom nemáme nic bližšího. Odpoledne se Kristus ukazuje dvěma učedníkům putujícím do Emauz, rozpoznají ho při lámání chleba. Večer apoštolům shromážděným v Jeruzalémě za zavřenými dveřmi, dle Jana bez Tomáše, podle Lukáše spolu s těmi, kteří se vrátí z Emauz.

V každém případě Ježíš **nevstal zpět** do tohoto světa, něco ve smyslu oživlé mrtvolky („zombie“), ale již **do světa Božího**. Jen se ještě jedinečně **v tomto světě** po čtyřicet dní podivuhodně **zjevoval** a **ukazoval**, v neděli poprvé. O tom jsou právě **evangelijní svědectví**. **Kristovo zmrtvýchvstání** je tak něčím, co se sice **v dějinách stalo**, ale zároveň se **dějinám vymklo**, neboť došlo k jedinečnému **propojení** světa tohoto **se světem Božím**.

Setkání se Zmrtvýchvstalým bylo pro ženy a učedníky **tělesně vnímatelné**, ale jen **částečně**. Odehrávalo se na pomezí **mezi tělem a srdcem**, mezi očima a nitrem, bylo imanentní a transcendentní zároveň, objektivní a subjektivní zároveň, a to *par excellence*

Nejen **Kristus** ale jeho **zmrtvýchvstání** je nějak **Boží**. To je také důvodem, proč se Ježíš nevrací zpět do tohoto světa, ale vstal z mrtvých již **do světa Božího**, odkud byl přišel a ve kterém s proměněným lidstvím již **zůstane**.

Proto, byť **ne v jedinečnosti** oněch prvních **čtyřiceti dnů**, se s Kristem zmrtvýchvstalým může nějak potkat **každý člověk**, otevře-li své **srdce radostné zprávě** o prázdném hrobě a Ježíšově vzkříšení. Uvěří-li. Třeba i **skrže velikonoční bohoslužby**.

Pak se věta **«On vstal z mrtvých a my jsme ho potkali»** může stát i jeho **vlastní zkušeností**...

Dnes máme před sebou evangelijní **svědectví o prázdném hrobě** podle Jana. Časně ráno k hrobu přichází Marie Magdalská, z které byl Kristus vyhnal sedm zlých duchů, najde hrob prázdný. Žasne a svůj úžas rychle běží oznámit Petrovi a Janovi. Sami se k hrobu rozeběhnou a zjistí, že tomu tak je. Ale ještě **nerozumí**, Ježíšovo vzkříšení z nich nikdo spíše **neočekával**. Až **setkání se Zmrtvýchvstalým** Kristem jim **otevře oči**. Nejprve **Máří Magdaléně**, pak i **ostatním**. Když setkáním se vzkříšeným Ježíšem zjistí, že **žije**, byť **jinak** než předtím.

Podobně chce **setkání se Zmrtvýchvstalým**, skrže evangelium a svaté bohoslužebné dění, **otevírat** stále nově oči i **nám** všem. A dávat **radost**, že Kristus je, je Boží a že žije.

K tomu jsme všichni zvlášť dnes nějak **zváni**...

Milé sestry, milí bratři, Velikonoce opět slavíme **v bolavé době světa**. Nicméně mše svatá Božího hodu velikonočního asi nemusí být okamžikem, kdy si budeme znovu **připomínat** něco, co dobře víme; ale vezme to.

Spíše se dnes **máme zkusit otevřít radosti**, kterou nabízí setkání se **Zmrtvýchvstalým**, radosti **víry**. Zkusme se otevřít **radosti**, že **je Bůh**, že přišel **v Ježíšovi**, že sice zemřel, ale **z mrtvých vstal**. A že **žije**, Božsky, v nebi, v našem lidském srdci, v naší zkušenosti, v eucharistii, v evangeliu, ve víře, naději a lásce. Zkusme se otevřít **radosti** i z toho, že každá opravdová **láska** je nějak **Boží** a že i každá **oběť z lásky** je Boží, když **kříž** ústí do **vzkříšení**.

Potřebujeme **radost**, Boží radost, abychom měli **sílu žít dál**, a ideálně aspoň trochu **lépe**, ve **víře** v Boha, v **přátelství** s Ježíšem, lidmi a světem. Abychom mohli lépe konat **dobro**.

Zkusme se tedy otevřít **Zmrtvýchvstalému**. S touhou **víru a lásku** také **žít**, dávat je **lidem a světu** jako **naději**. Konkrétně, **pokorně**, i navzdory svým slabostem. Stále **znovu**...

«Kristus v pravdě z mrtvých vstal a my jsme ho potkali» je **nejstarší** větou evangelia...

A **«pokoj vám»** jsou Kristova **první** velikonoční slova mučedníkům...